

Dosarul nr. 3ra-669/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (V. Lastavețchi)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (L. Bulgac, Gr. Dașchevici, A. Panov)

Î N C H E I E R E

05 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului depus de către Societatea cu Răspundere Limitată „Ninadi”,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea cu Răspundere Limitată „Ninadi” împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova și Biroului Vamal Centru al Serviciului Vamal al Republicii Moldova cu privire la contestarea actelor administrative și obligarea efectuării controlului repetat,

împotriva deciziei din 21 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul depus de către Biroul Vamal Centru al Serviciului Vamal al Republicii Moldova, s-a casat hotărârea din 25 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, și s-a pronunțat o hotărâre nouă de respingere a acțiunii

c o n s t a t ă :

La 02 mai 2017, SRL „Ninadi” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal și Biroului Vamal Centru cu privire la contestarea actelor administrative și obligarea efectuării controlului repetat.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că în baza ordinului de control nr. 138 din 29 decembrie 2016 al Serviciului Vamal, în perioada 15 decembrie 2016 – 02 februarie 2017, de către inspectorii Biroului Vamal Centru a fost efectuat un control de audit post-vămuire la SRL „Ninadi” privind verificarea corectitudinii acordării tratamentului tarifar favorabil și respectarea destinației finale a mijlocului fix (autobetonieră uzată, model HD8 84.45, anul fabricării 2006), importat în baza declarației vamale nr. 6503101224 din 07 decembrie 2015.

La 03 februarie 2017 de către Biroul Vamal Centru a fost întocmit proces-verbal de examinare preliminară a rezultatelor auditului post-vămuire nr. 04.16/001 și înmănat administratorului întreprinderii Natalia Rău.

La 11 februarie 2017, a înaintat Biroului Vamal Centru dezacordul scris împotriva procesului-verbal de examinare preliminară a rezultatelor auditului post-vămuire nr. 04.16/001 din 03 februarie 2017, care, însă, a fost ignorat de către pârât, fiind întocmit ulterior la 14 februarie 2017 Actul de audit post-vămuire nr. 04.16/004.

La 27 februarie 2017, a înaintat Biroului Vamal Centru dezacordul scris împotriva Actului de audit post-vămuire nr. 04.16/004 din 14 februarie 2017, solicitând anularea

acestui și inițierea unui control de audit post-vămuire repetat, care la fel a fost ignorat de către pârât.

La 28 februarie 2017, în temeiul procesului-verbal de examinare preliminară a rezultatelor auditului post-vămuire nr. 04.16/001 din 03 februarie 2017 și a Actului de audit post-vămuire nr. 04.16/004 din 14 februarie 2017, Biroul Vamal Centru a emis decizia de regularizare nr. 137, prin care au fost recalculate drepturile de import/export spre încasare în sumă de 212.446,64 de lei, inclusiv penalități în mărime de 59.174,46 de lei, în total 271.621,10 lei.

La 10 martie 2017, s-a adresat cu cerere prealabilă către Serviciul Vamal, solicitând anularea deciziei de regularizare nr. 137 din 28 februarie 2017 emisă de către Biroul Vamal Centru, însă prin răspunsul nr. 28/11-4414 din 28 martie 2017, aceasta a fost respinsă ca neîntemeiată, pe motiv că acțiunile biroului vamal au fost întreprinse în strictă corespondere cu prevederile actelor legislative și normative în vigoare.

Consideră reclamanta că atât procesul-verbal de examinare preliminară a rezultatelor auditului post-vămuire nr. 04.16/001 din 03 februarie 2017, Actul de audit post-vămuire nr. 04.16/004 din 14 februarie 2017, cât și decizia de regularizare nr. 137 din 28 februarie 2017, au fost emise ilegal și neîntemeiat de către Biroul Vamal Centru, din următoarele motive.

Astfel, la pag. 1, alin. 1 a procesului-verbal de examinare preliminară a rezultatelor auditului post-vămuire nr. 04.16/001 din 03 februarie 2017 se conțin mai multe erori, și anume în acesta s-a indicat că controlul post-vămuire din 15 decembrie 2016 a fost inițiat în baza ordinului de control al Serviciului Vamal nr. 138 din 29 decembrie 2016, fapt ce denotă că la momentul controlului lipsea temeiul legal de inițiere al acestuia, or, respectivul ordin a fost emis abia la 29 decembrie 2016, iar controlul a fost efectuat la 15 decembrie 2016.

La fel, în procesul-verbal contestat nu a fost indicată perioada supusă verificării de către colaboratorii Serviciului Vamal.

A susținut că la pag. 2, ultimul aliniat, al procesului-verbal s-a conchis că uzura, pentru bunul importat și introdus în capitalul social, se calculează lunar și se confirmă prin formulele contabile: Dt 713.2 „Cheltuieli privind amortizarea, întreținerea și reparația activelor imobilizate cu destinație administrativă” și Ct 124.4 „Amortizarea mijloacelor de transport”, invocându-se faptul că uzura incorect se raportează la „Cheltuieli administrative”.

De asemenea, din procesul-verbal contestat rezultă că SRL „Ninadi” nu a respectat una dintre cele 4 condiții ale pct. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 145 din 26 februarie 2014, ceea ce a dus la estimarea dreptului de import, însă fără prezentarea unor calcule, acțiune calificată drept netransparentă din partea reprezentanților organului de control, fapt ce atestă că inspectorii vamali au ignorat toate materialele și documentele contabile prezentate de către SRL „Ninadi” solicitate de către aceștia pentru perioada noiembrie 2015 – noiembrie 2016, inclusiv și Politica de contabilitate.

A notat reclamanta că pe parcursul anului de gestiune are dreptul la corectarea erorilor depistate, care a expirat la 31 decembrie 2016, perioadă în care inspectorii vamali au efectuat controlul post-vămuire.

Deși la control inspectorii vamali s-au aflat timp de 49 de zile, este inexplicabil faptul de ce aceștia nu au solicitat evidența contabilă și pentru luna decembrie a anului 2016, or, autobetoniera a fost utilizată pentru prestarea serviciilor de transport a betonului, fapt confirmat prin prezentarea facturilor și actelor de prestare a serviciilor.

Prin urmare, înregistrarea operațiunilor contabile la contul 713.2 „Cheltuieli privind amortizarea, întreținerea și reparația activelor imobilizate cu destinație administrativă” în loc de contul 811.3 „Activități de bază a serviciilor prestate”, nu poate servi ca motiv de sancționare.

Conform pct. 32 alin. (2) din Standardele Naționale de Contabilitate „Politici contabile, modificări ale estimărilor contabile și evenimente ulterioare”, aprobate prin ordinul Ministerului Finanțelor nr. 118 din 06 august 2013, o eroare contabilă comisă în perioada de gestiune curentă și depistată după sfârșitul acestei perioade, dar până la semnarea situațiilor financiare, se corectează prin înregistrări de ajustare pentru ultima lună a acestei perioade, care de fapt este luna decembrie 2016, perioadă neverificată de către inspectorii vamali.

Or, potrivit pct. 33 alin. (1) din Standardele Naționale de Contabilitate „Politici contabile, modificări ale estimărilor contabile și evenimente ulterioare”, în cazul depistării corespondenței conturilor contabile eronate - se anulează înregistrarea eronată prin stornare sau prin înregistrare contabilă inversă conform politicilor contabile ale entității, cu întocmirea concomitentă a înregistrării contabile corecte.

A declarat că în conformitate cu prevederile art. 42 din Legea contabilității nr. 113 din 27 aprilie 2007, a fost în drept să efectueze corectări legate de înregistrările contabile eronate, având în vedere faptul că luna decembrie 2016, depistând eroarea, a efectuat înregistrările contabile corecte în baza notei contabile din 01 decembrie 2016, și anume a fost anulată înregistrarea eronată prin stornare a conturilor contabile la suma uzurii calculate în mărime de 59.713,61 de lei, formulele contabile: Dt 713.2 „Cheltuieli privind amortizarea, întreținerea și reparația activelor imobilizate cu destinație administrativă”, Ct 124.4 „Amortizarea mijloacelor de transport”, fiind înlocuite cu altele, și anume: a) Dt 811.3 „Activități de bază a serviciilor prestate”, Ct 124.4 „Amortizarea mijloacelor de transport” la suma uzurii calculate în mărime de 59.713,61 de lei; b) Dt 711.3 „Costul serviciilor prestate” Ct 811.3 „Activități de bază a serviciilor prestate”, la suma uzurii calculate în mărime de 59.713,61 de lei. Or, modificările efectuate sunt reflectate în analitica conturilor contabile: 124.4, 713.2, 811.3 și 711.3.

Conform art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea contabilității și pct. 3 din Standardele Naționale de Contabilitate „Politici contabile, modificări ale estimărilor contabile și evenimente ulterioare”, entitățile care aplică sistemul contabil în partidă dublă, cu excepția entităților de interes public și a instituțiilor publice, sunt obligate să prezinte situații financiare anuale proprii și consolidate în termen de 90 de zile următoare a anului de gestiune la Direcțiile Biroului Național de Statistică în conformitate cu termenul stabilit concret pentru fiecare entitate de către Direcții.

În speță, termenul-limită de prezentare a situațiilor financiare pentru anul 2016, urma să expire la 31 martie 2017, fapt confirmat și prin răspunsul nr. 12 din 10 februarie 2017 eliberat de către Direcția pentru statistică a raionului Călărași al Biroului Național de Statistică.

A indicat reclamanta că inspectorii vamali nu au luat în considerație toți factorii enunțați supra, ceea ce a dus la estimarea eronată a obligațiunilor SRL „Ninadi” față de bugetul de stat.

Or, în cadrul controlului, inspectorilor vamali le-au fost prezentate toate materialele și documentele contabile solicitate de către aceștia pentru perioada fiscală noiembrie 2015 – noiembrie 2016, inclusiv și Politic de contabilitate.

În contextul expus, a cerut SRL „Ninadi” admiterea acțiunii și anularea procesului-verbal de examinare preliminară a rezultatelor auditului post-vămuire nr. 04.16/001 din 03

februarie 2017, Actului de audit post-vămuire nr. 04.16/004 din 14 februarie 2017, a deciziei de regularizare nr. 137 din 28 februarie 2017, emise de către Biroul Vamal Centru, și a răspunsului Serviciului Vamal nr. 28/11-4414 din 28 martie 2017, cu obligarea Serviciului Vamal să efectueze un control repetat de audit post-vămuire obiectiv și imparțial la SRL „Ninadi”, cu scopul verificării aspectelor expuse în ordinul de control al Serviciului Vamal nr. 138 din 29 decembrie 2016.

Prin hotărârea din 25 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost admisă parțial și s-a anulat procesul-verbal de examinare preliminară a rezultatelor auditului post-vămuire nr. 04.16/001 din 03 februarie 2017, Actul de audit post-vămuire nr. 04.16/004 din 14 februarie 2017, și decizia de regularizare nr. 137 din 28 februarie 2017, emise de către Biroul Vamal Centru al Serviciului Vamal contrar prevederilor legii. În rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 21 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul depus de către Biroul Vamal Centru, s-a casat hotărârea din 25 septembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, și s-a pronunțat o hotărâre nouă de respingere a acțiunii ca neîntemeiată.

Instanța de apel și-a motivat decizia prin faptul că în procesul controlului ulterior prin audit post-vămuire s-a verificat corectitudinea plasării mărfii în capitalul social al SRL „Ninadi”, precum și respectarea destinației finale, abordându-se o deosebită atenție la respectarea pct. 4 și pct. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 145 din 26 februarie 2014, fiind astfel verificate documentele contabile primare, modul de achitare, proveniența mijloacelor bănești, sursa de majorare a capitalului social, precum și actele aferente importului, existența și autenticitatea deciziilor privind înregistrarea modificărilor la Camera Înregistrării de Stat, certificatele de constatare a majorării capitalului social, procesele-verbale ale adunării generale a asociaților, a rapoartelor de evaluare etc.

A stabilit instanța de apel că din înregistrările contabile s-au evidențiat următoarele: uzura activelor materiale pe termen lung importate cu facilități fiscale și vamale, destinate includerii în capitalul statutar, nu a fost raportată la costul produselor fabricate, serviciilor prestate și/sau lucrărilor executate în procesul de producere, prestare a serviciilor și/sau executare a lucrărilor, dar a fost raportată la cheltuieli administrative.

A reținut instanța de apel că întârzierea dării în exploatare a activelor materiale pe termen lung, introduse în capitalul statutar în contextul unor circumstanțe întemeiate, nu reprezintă o încălcare a prevederilor art. 103 alin. (1) pct. 29) din Codul fiscal și art. 28 lit. q² din Legea cu privire la tariful vamal, dacă până la finele perioadei aflării sub supraveghere vamală a mărfurilor puse în libera circulație, cu acordarea facilității fiscale și vamale (3 ani de la data validării declarației vamale de import sau eliberării facturii), se vor întruni condițiile expuse supra, în special activele materiale pe termen lung trebuie să fie utilizate nemijlocit la fabricarea produselor, la prestarea serviciilor și/sau la executarea lucrărilor; iar uzura activelor materiale pe termen lung se raportează la costul produselor fabricate, serviciilor prestate și/sau lucrărilor executate în procesul de producere, prestare a serviciilor și/sau executare a lucrărilor.

Totodată, a remarcat instanța de apel că potrivit pct. 4 din Standardele Naționale de Contabilitate „Imobilizări corporale și incorporale”, aprobate prin Ordinul Ministerului Finanțelor nr. 118 din 06 august 2013, amortizarea imobilizărilor reprezintă repartizarea sistematică a valorii amortizabile a unei imobilizări pe perioade de gestiune ale duratei de utilizare. Recunoașterea și evaluarea inițială a imobilizărilor se efectuează conform pct. 5-16, iar evaluarea ulterioară și amortizarea conform pct. 17-30 ale standardului menționat.

Iar, potrivit pct. 21 din același Standarde Naționale de Contabilitate, amortizarea calculată pentru un obiect în perioada de gestiune se înregistrează ca majorare a costurilor și/sau cheltuielilor curente (de exemplu, amortizarea utilajelor tehnologice a entității se include în costul de fabricare al produselor în mod direct sau indirect, iar amortizarea clădirii administrative se atribuie la cheltuieli curente). Astfel, amortizarea imobilizărilor se include în costuri și/sau cheltuieli curente în dependentă de destinația utilizării acestora.

A notat instanța de apel că mărfurile importate de către SRL „Ninadi” au fost puse condiționat în liberă circulație, or, potrivit art. 1 pct. 16) din Codul vamal, punerea în liberă circulație a mărfurilor și mijloacelor de transport, este condiționată de îndeplinirea unor restricții, cerințe sau condiții. Aceste condiții și restricții sunt prescrise în Hotărârea Guvernului nr.145 din 26 februarie 2014.

La fel, a mai precizat instanța de apel că condițiile stabilite de legiuitor, nu se referă doar la importul acestora pe teritoriul Republicii Moldova, aceste condiții urmând a fi respectate pe toată perioada de aflare sub supraveghere vamală.

Afară de aceasta, atât în cererea de chemare în judecată, cât și în cadrul examinării cauzei în fond, reprezentantul intimatei a recunoscut că în evidența contabilă a SRL „Ninadi” au fost comise erori, fapt care încalcă prevederile pct. 4 a Hotărârii Guvernului nr. 145 din 26 februarie 2014, doar motivează că aceste corectări de erori nu pot nici într-un fel influența asupra menținerii în vigoare a Deciziei de regularizare nr.137 din 28.02.2017.

Or, conform prevederilor art. 188 alin. (4) din Codul fiscal, darea de seamă fiscală corectată nu va fi luată în considerare și, prin urmare, nu va fi modificată darea de seamă precedentă dacă cea corectată a fost prezentată: după emiterea de către conducerea organului care exercită controlul a unei decizii scrise cu privire la inițierea efectuării unui control fiscal, al cărui obiect va fi și darea de seamă prezentată greșita sau cu omisiuni; pe o perioadă supusă unei verificări documentare sau după ea.

La 04 aprilie 2019, SRL „Ninadi” a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 21 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, cu menținerea hotărârii din 25 septembrie 2018 a Judecătoria Chișinău, sediul Centru, pe care o consideră legală și întemeiată.

În susținerea recursului SRL „Ninadi” a invocat ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel, declarând că Curtea de Apel Chișinău a examinat superficial prezenta speță, cu interpretarea și aplicarea eronată a normelor de drept material.

La 22 aprilie 2019, în adresa Serviciului Vamal și Biroului Vamal Centru au fost expediate copiile recursului depus de către SRL „Ninadi”, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referințelor, însă intimații nu și-au valorificat dreptul procesual respectiv.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul depus de către SRL „Ninadi” este inadmisibil, din motivele ce succed.

În debut, Colegiul învederează că, în data de 01 aprilie 2019 a intrat în vigoare Codul administrativ al Republicii Moldova, aprobat prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, fapt ce rezultă din art. 257 alin. (1) al acesteia.

Conform art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedură civilă, cu excepția art. 169-171.

Potrivit art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului

cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului aliniat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Prin urmare, condițiile de admisibilitate a recursurilor declarate împotriva deciziilor pronunțate de curțile de apel, în calitate de instanțe de apel, cât și hotărârile pronunțate de curțile de apel, în cauzele de contencios administrativ, vor fi verificate prin prisma normelor în vigoare până la intrarea în vigoare a Codului administrativ, și respectiv încă valabile la momentul emiterii deciziei instanței de apel și depunerii cererii de recurs.

Astfel, conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele cauzei rezultă că copia deciziei din 21 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa SRL „Ninadi” la 27 martie 2019, însă nu se atestă date când a fost recepționată de către recurentă (f.d. 180).

În această ordine de idei, se constată, că în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 04 aprilie 2019.

Totodată, în conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de către SRL „Ninadi”, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esență, sunt similare alegațiilor inserate în referința depusă la cererea de apel a Biroului Vamal Centru, precum și a explicațiilor date de către reprezentantul acesteia – avocatul Rodica Bevziuc în cadrul ședinței instanței de apel, asupra căreia Curtea de Apel Chișinău s-a pronunțat deja în modul corespunzător (f.d 157-162, 170-171).

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurenta nu a evidențiat în cererea sa de recurs, formulată în memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului.

Mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului depus, deoarece SRL „Ninadi” nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel.

Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentei cu soluția dată de către instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de depunere a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul

rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67).

La acest capitol instanța de recurs reține că recursul depus de către SRL „Ninadi” nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce SRL „Ninadi” a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv.

De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și a interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de către SRL „Ninadi” împotriva deciziei din 21 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 195 și 258 alin. (3) din Codul administrativ și art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul depus de către Societatea cu Răspundere Limitată „Ninadi” împotriva deciziei din 21 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic